

hold, som kan give Anledning til kriminel Undersøgelse, skal den blive foretaget. Jeg tvivler ikke om, at hvis det ærede Medlem gav mig Beviser af det Indhold, som han her nævnde, vil det kunne give mig en saadan Anledning; men jeg har jo ikke faaet dem endnu og vil derfor ikke udtale mig nærmere.

Angaaende Lægdsmandsinstitutionen har jeg udtalt — jeg ved ikke, om det kom frem ved Finanslovens første Behandling, men i hvert Tilfælde i Finansudvalget —, at det er Ministeriets Tanke at fordele den Bevilling, der er Tale om, paa den Maade, som af min Forgænger antydet, da Andragendet i Fjor var til Forhandling her i Tinget og af dette enstemmigt blev henvist til Ministeren. Det maa dog siges at være ret naturligt, at naar Tinget, efter at Justitsministeren har udviklet, hvorledes han tænker sig Bevillingen fordelt, uimodsagt enstemmigt stemmer for Andragendets Henvi sning, saa maa han følge de Regler, som han der selv har udtalt. Det vil derfor ogsaa være det principale for mig at gaa videre i det Spor, men jeg skal ganske vist gerne tage med under Overvejelse de Udtalelser, som i modsat Retning fremkom, specielt fra den ærede Ordførers Side, om der i saa Henseende turde være Anledning til at foretage en Ændring i Planerne.

Med Hensyn til Landbrugslotteriet har min Stilling dertil jo været bunden ved, hvad der forelaa, da jeg tiltraadte. Bevillingen var given, den var efter min Mening given saaledes, at den ikke kan omstødes igen, ikke kan fratages de paagældende, den maa løbe sin Tid ud, hvis den da ikke bliver forbrudt, saa jeg har kun haft at administrere Lotteriet, saaledes som det var fastslaaet før min Tid. Det har imidlertid for saa vidt været en ret nem Bestilling, som der ikke er indkommet en eneste Øre, medens jeg har været Justitsminister. Den Fordeling, der har fundet Sted af det først indkomne Beløb, som Finansudvalget har faaet Oplysning om, blev som ganske rigtigt og loyalt anført af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) foretaget af min Forgænger og altsaa ganske og aldeles paa hans Ansvar. Det er vel rimeligt, at der vil blive indbetalt til Justitsministeriet et Udbytte af Landbrugslotteriets 2den Serie; men naar det indkommer, har det været mit Ønske saa vidt muligt at slippe for at have noget som helst med de Penge at gøre. Derfor har jeg indledet Forhandling med Landbrugs-

ministeren om, at han skulde overtage Fordelingen deraf i mit Sted. Det har Landbrugsministeren endnu ikke villet love mig; formodentlig er han heller ingen Ynder af de Penge. Om det vil lykkes mig at formaa den ærede Landbrugsminister dertil, vil vise sig, noget Tvangsmiddel har jeg jo ikke. At jeg i hvert Tilfælde vil høre ham angaaende Fordelingen og, hvis jeg kan faa ham til at give mig Raad, følge disse, er sikkert nok. Skulde man fra Rigsdagens Side ønske, at disse Penge gaa ind i Statskassen, og at det paa Finansloven skal bestemmes, hvorledes de skulle fordeles, vil dette — og i saa Henseende tør jeg vist ogsaa tale paa Landbrugsministerens Vegne — ikke møde nogen Modstand hverken fra hans eller min Side. Jeg tror rigtignok ikke, at Rigsdagen før har ønsket selv at foretage en Fordeling i de Detailler, som her er Tale om; men det maa vi altsaa overlade til den.

Saa var der Spørgsmaalet under § 26 om Adgangen til de statsanerkendte Sanatorier for Middelstandsfolk. I saa Henseende ere vi jo bundne ved § 3 i Loven af 14. April 1905; der staar der, at der ikke paa et statsanerkendt Folkesanatorium maa optages nogen Patient for en højere daglig Betaling end 3 Kr. for voksne og 2 Kr. for Børn, selv om han eller hun er villig til at yde mere. Der kan altsaa kun være Tale om at modtage nogen for den Betaling, men ganske vist ogsaa saaledes, at vedkommende yder den fuldt ud, uden at han faar nogen Støtte af Staten dertil. Det er hjemlet ved § 8 i Loven, og det er ogsaa en Bestemmelse, som praktisk er fulgt. Jeg har liggende her Oplysninger fra Krabbesholm Folkesanatorium, og deraf fremgaar det, at der er optaget Patienter, som selv have tilbudt paa den i § 8 nævnte Maade at betale fuldt ud den højeste Pris, der kan være Tale om at modtage paa et saadant Sanatorium. Videre kan man ikke komme efter den gældende Lov. Det er mig ikke klart, om det er det ærede Udvalgs Mening, at der skulde gaas videre, men saa maa der i alt Fald en Lovændring til.

Saa er der endelig Spørgsmaalet om, hvorvidt Statens Tilskud til Landpoliti-efterretninger skal genoptages. Da dette Spørgsmaal var blevet rejst overfor mig i Finansudvalget under et Samraad, skred jeg straks til, hvad jeg lovede Udvalget, nemlig at indhente Erklæringer gennem alle Amtmændene og Politidirektøren i København om, hvilken Nytte man mente, disse Efterretninger gjorde. Svar